

drag på 8 kr. pr. t. For affald medfører forslaget en nettoforhøjelse på 2 kr. pr. t.

For halm medfører forslaget en i praksis nettolempelse på 5 kr./t, for træpiller med bindemiddel en nettolempelse på 8 kr./t, for affald en nettoskærpelse på 2 kr./t. For træ, træflis og skovflis samt træpiller uden bindemiddel har den foreslåede ændring ingen reel virkning, da afgiften for disse varer allerede i praksis er ophævet ved Landskatterettens kendelse af 23. oktober 2000.

For et typisk parcelhus med et nettovarmebehov på 75 GJ, der udelukkende opvarmes med fjernvarme fra et halmfyret fjernvarmeværk udgør lettelsen ca. 50 kr./år. Opvarmes huset udelukkende med affaldsvarme udgør stigningen ca. 35 kr./år. For et hus, der opvarmes med varme fra et fjernvarmeværk, der bruger træpiller uden svovlholdig bindemiddel udgør lempelsen ca. 80 kr./år.

Udvidet mulighed for bundfradrag i svovlafgiften ved udnyttelse af spildvarme

Frem til og med 2005 har visse virksomheder, der er registreret efter loven, ret til et bundfradrag. Bundfradraget finder anvendelse, når registrerede virksomheder, der samtidig er omfattet af CO₂-afgiftslovens regler for særligt energiintensive processer, udnytter varmen fra et eget kraftvarmeanlæg til procesvarme. Det er en forudsætning, at virksomheden har indgået en aftale efter lov om statstilskud til dækning af kuldioxidafgift i visse virksomheder med et stort energiforbrug. En virksomhed, der ikke selv producerer kraftvarmen, men som i stedet modtager procesvarmen fra et kraftvarmeværk, og som derfor får svovlafgiften overvæltet som en del af prisen for leverancen af procesvarmen, er derimod ikke omfattet af reglerne om bundfradrag, selv om virksomheden har indgået en statstilskudsaftale. Sådanne virksomheder stilles derfor afgiftsmæssigt ringere end virksomheder, der selv producerer procesvarme. Det foreslås nu, at virksomheder, der modtager procesvarme fra registrerede virksomheder, opnår adgang til bundfradraget, såfremt svovlafgiften for den til brug for leverancen af procesvarme medgåede mængde brændsel kan dokumenteres.

Virkningstidspunkt for ændringerne af svovlafgiftsloven

Det foreslås, at lempelserne får virkning allerede fra 1. januar 2001, mens nettostramningen af reglerne for affald først får virkning fra 1. januar 2002.

Miljømæssige konsekvenser

Ved forslaget øges belastningen af erhvervenes energiforbrug, og herunder mest for de varer, der udleder mest CO₂ pr. energienhed. For husholdningerne sker der ikke nogen netto-stigning i afgiftsbelastningen, men der sker en ændring i strukturen, således at afgifterne falder for de CO₂-fattigere brændsler og stiger for de CO₂-rige brændsler.

Som udgangspunkt kan det lægges til grund, at energiforbrugere har optimeret sammensætningen af deres råvareforbrug og produktion ud fra de gældende priser, så de opnår den største fortjeneste eller nytte. Ved afgifter og dermed øgede priser på CO₂-udledninger vil virksomheder og husholdninger ændre adfærd og reducere CO₂-udledningerne igennem forskellige initiativer.

Der er måske nogen, der allerede har indrettet produktionen etc., således at man bruger mindre energi, end det strengt taget er mest profitabelt, eller som ikke har tekniske muligheder for yderligere at spare, mens der modsat er andre, hvor selv mindre prisstigninger vil gøre det profitabelt at gennemføre betydelige besparelser. Det er meget vanskeligt og måske endda umuligt for myndighederne at identificere alle de sparemuligheder, der kan gennemføres for få omkostninger, og pålægge virksomheder og borgere at foretage disse.

Med de grønne afgifter som f.eks. CO₂-afgiften overlades opgaven med at identificere sparemulighederne til virksomhederne selv, idet det må formodes at være dem, der bedst kender egne omkostnings- og produktionsforhold. Afgifterne giver virksomhederne incitament til på den ene side at gennemføre de besparelser, der er billigere at gennemføre end betaling af afgiftssatsen, og på den anden side at undlade at gennemføre de besparelser, hvor meromkostningerne herved er mindre end muligheden for at spare i afgift.

Sammenhængen mellem priser på den ene side og energiforbrug og CO₂-udledninger på den anden side gøres op i priselasticiteter. Priselasticiteten måler hvor mange procent anvendelsen vil falde ved en stigning i prisen på 1 pct. Falder forbruget således med 0,3 pct., når prisen stiger med 1 pct., tales om en priselasticitet på -0,3.

I følgende tabel er vist den skønnede virkning på CO₂-udledninger ved dette forslag under forudsætning af en priselasticitet på -0,3.